ISSN 0132-4462.
№ 3 2006
БЕРЕЗЕНЬ

перець

Валерій ЧМИРЬОВ

— Маріє Іванівно, дозвольте вийти: мені час дитину годувати.

Володимир АДАМОВИЧ

Василь ФЛЬОРКО

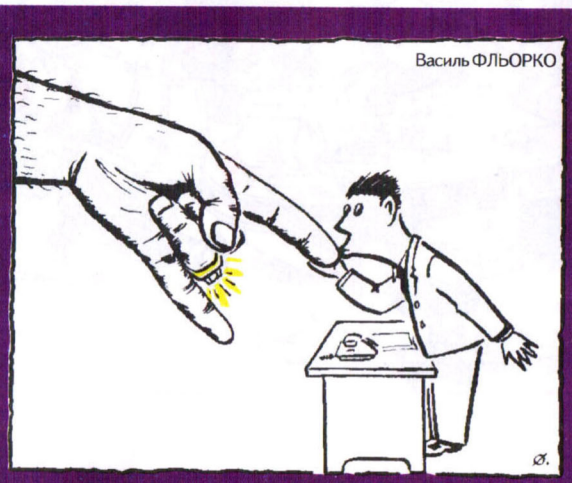

Володимир АДАМОВИЧ

Кажуть: літа пливуть, як вода, збігає вік, як ріка по камінню. Закороткий він для щастя, та довгий для терпіння.

Отак прожила і Катерина Карпівна Груша з надією, що якось воно перетерпиться, а там краще буде.

Уже і Тиміш, чоловік, хоч довгенько топтав ряст, пішов, як кажуть, за межу. І діти вивчилися, розлетілися птахами по світах. А Катерина Карпівна вийде вранці з хати, стане на порозі, гляне на сонечко й усміхнеться. Погодує курей. Їх у неї п'ятеро: Ганусся, Маруся, Біла, Сіра і Крашанка. Та ще півень — Щобтиздох! Вредний дуже. Погомонить із ними. Вони ж лише: ко-ко-ко! ко-ко-ко! А хочеться Катерині Карпівні теплого слова. Бо ж сумно вдома самій.

А десь так у грудні нежданонегадано одержала баба Груша листа. Дуже здивувалася. Бо діти вже років із п'ять не пишуть. Коли ще корову тримала, а в селі клуб не розвалився, то вони на літо хоч онуків привозили. А тепер... Ніколи їм...

Вертіла вона того листа в руках, вертіла...

«І хто це згадав стару бабу? Може, все-таки синок Юрась?.. А, може, донечка, сонечко — Оленка? А, може, пенсію прибавили?»

Розкрила вона листа, а там друкованими буквами на листівці з квітами: «Дорога Катерино Карпівно! Вітаю вас із 80-літтям! Бажаю щастя, здоров'я...»

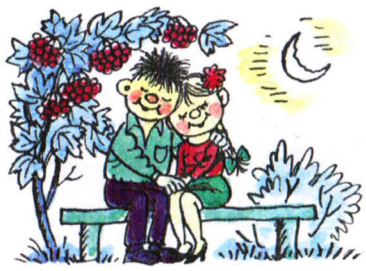

І підпис: «Сергій Небилиця».

Аж тьохнуло у Катерини Карпівни серце: «Невже це той Сергій, котрий вперше поцілував її під кущем калини? Та якщо мій Тиміш побачить листа — вб'є!»

Вона миттю сховала листівку під скатертину. А коли прийшла до тями, то згадала, що Тимоша давно вже немає на цьому світі. Але її губи палахкотіли, наче після того першого поцілунку.

Цілісіньку ніч не спала Катерина Карпівна. Згадувала і той кущ калини, і ту ніч на Івана Купала, і своє перше кохання, якому Тиміш ребра мало не поламав. Таке не забувається.

А на ранок подибуляла вона до сусідки через дорогу — Ніни Семенівни. Та здивувалася, бо ще від Покрови не бачила вона бабу Грушу.

А Катерина Карпівна гордо всілася на стілець, випрямила спину і запитала:

— Пам'ятаєш Сергія Небилицю? З ним ми до першого класу ходили...

— Отого рябого, капловухого?

— Гарний був хлопець... — пропустила мимо вух «капловухого» баба Груша. — Оце листівку прислав. З вісімдесятиліттям привітав... Не забув...

— Ну й що? — здивувалася Ніна Семенівна.

— Ти, Нінко, через дорогу живеш, та й то не привітала... А він... стільки років минуло, пам'ятає... — мрійливо глянула в стелю Катерина Карпівна.

— Тьху на тебе, Карпівно!.. Це ж не той Сергій. А його однофамілець. Він, до речі, учора і Гнату Пилиповичу прислав вітання з ювілеєм. Тільки запізнився. Бо Гнат уже три роки у раю розкошує, а, може, у смолі кипить... То тепер, Карпівно, така мода пішла... Вибори ж почалися і депутати усім листівки розсилають, хочуть електорат завоювати...

— Ти бач, не згадала, а він про мене, про електорат, згадав...

А невдовзі майже кожна партія здоровила бабу Грушу з Новоріччям і Різдвяними празниками... А потім було Восьме березня... І знову бажали усіляких гараздів Катерині Карпівні усі партії...

— От добрі люди! Діти не привітали, а ці... кандидати, як парубки молоду дівчину засипали вітаннями. Не знаю, за кого і свій голос віддати?! — бідкалася перед виборами Катерина Карпівна.

А тому розчулена баба Груша, коли зайшла до кабінки для голосування, перед кожним кандидатом, перед кожною партією і блоком із вдячністю поставила хрестика.

— Хотіла ще й біля кожного хрестика написати «Сердечно дякую!», — хвалилася вона опісля сусідці Ніні Семенівні, — але не наважилася... Бо закон таких вольностей не позволяє...

Михайло ПРУДНИК.

Олексій КОХАН

ІНФОРМАЦІЙНЕ АГЕНТСТВО «ПЕРЦЯ»

БЮЛЕТЕНІ — ТОННАМИ

Довжина бюлетеня для голосування на виборах мера Києва становить майже 70 см, а до Київради — 84 см. Для виготовлення 4 млн. 214 тисяч таких «рушників» було витрачено 64 тонни прекрасного паперу. Якщо врахувати, скільки дерев пішло на цей папір, то вийде чималенький гай.

СХАМЕНИСЯ, КОЛИШНЯ СТОЛИЦЕ!

Харків, заснований українським козаком Харком, що б там не казали, все-таки багато зробив для захисту українського слова. Деякий час навіть був українською столицею. Та нещодавно сесія Харківської міськради у межах міста надала російській мові статус другої державної. Схаменися, колишня столице!

«МЕТАЛЕВА» ХВОРОБА

Щороку «металісти» здавали в металобрухт по кілька сотень люків, які належали обласному підприємству «Полтававодоканал». Для комунальників кожен новий люк обходився у 450 гривень. Аби відбити бажання красти люки, фахівці запропонували виготовляти їх із пластмаси і бетону.

А на Одещині правоохоронці виявили 57 незаконно діючих пунктів прийому брухту, де вже «накопичилося» аж 181 тонна металу.

СТОЯТЬ КОНІ НА ПРИПОНІ

На складах і майданчиках Харківського тракторного заводу, Південного машинобудівного та «Ленінської кузні» стоять трактори та інша сільськогосподарська техніка на суму 250 мільйонів гривень. Купівельна спроможність сільгоспвиробників не дозволяє напередодні польових робіт придбати нову техніку. Щоб у аграріїв з'явилися гроші, на державному рівні вирішено було платити їм дотації на кожен гектар посівів. Але справа далі обіцянок поки що не пішла.

А тим часом сіяти доводиться допотопною технікою. Та й вітчизняні підприємства сільгоспмашинобудування на межі зупинки.

Конвертовані думки

● *Результат революції залежить від подальшої еволюції революціонерів.*

● *Засинав і просинався з думкою про народ: як би його ще обібрати.*

● *Так, із хлібом для народу у влади не дуже виходить. Зате які видовища демонструє!*

● *Про бюджет проїдання найгучніше заявляють ті, хто постійно переїдає.*

● *Сильнішим інстинкту самозбереження є хіба що хватальний рефлекс.*

● *Чим більше векторів у зовнішній політиці, тим більше шансів ходити по колу.*

Микола ЛЕВИЦЬКИЙ.

м. Київ.

Валерій МОГИЛЬНИЙ

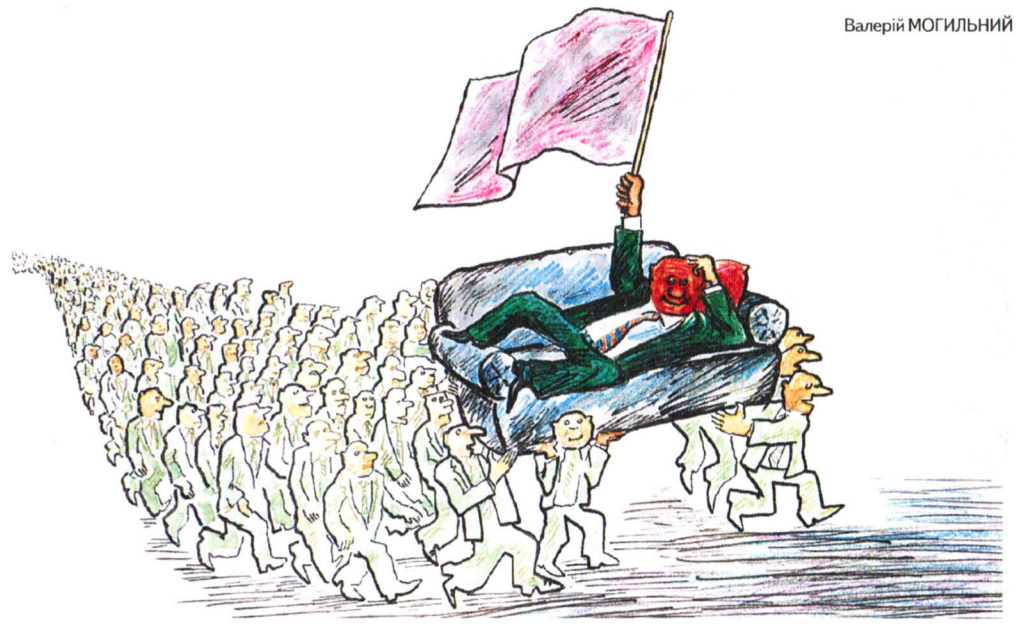

Микола ПЕТРЕНКО

БО ТАКИ Ж МУЖЧИНИ!

Усі ми рівні у громаді,
Але — і то ж не без причин! —
В жіноцтва, у слабкої статі,
Вік довший, ніж у нас, мужчин.

Вже років до семи різниця,
І далі «ножиці» ростуть...
Ні, треба добре придивиться,
У чім причина, в чому суть.

От вранці встали... Я голюся —
Жона підсмажує млинці;
Я — з папкою на службу мчуся,
Жона — із сумкою в руці.

Робочий день — неначе нива
Своя у кожного... Та от
Я по роботі випив пива,
Послухав свіжий анекдот —

Й додому! — місце на дивані
«Обжите» мною вже давно.
Приліг. А на телеекрані —
Футбол, новини чи кіно...

Тепер погляньмо на дружину,
Який у неї склад і лад...
Біжить з торбами з магазину,
Вмикає пральний агрегат.

Переплела косичку доні,
Відтак синка перевіря:
Як він поводився сьогодні,
Чи знає щось там з букваря.

А з кухні вже війнуло смачно
П'янкою звабою котлет...
Еге! Тепер я, жінко, бачу,
де тут заховано секрет!

Ти — як спортсмен: постійно в русі,
А я — колодою лежу!..
— Е ні,— кажу я твердо Дусі,—
Давай-но я допоможу!

Ти тут посидь годинок пару,
А я зварю і доперу,
Якраз співатиме Ротару
Про людську радість і журу.

Полеж, поніжся на перині,—
Журнальчик свіжий їй подав.—
Вже замість тебе я віднині
Беру тягар домашніх справ.

Я буду прати, шити, мити
(І чень же довше проживу!..)
А жінка: — Як це розуміти?..
Чи ти крізь сон, чи наяву?

— Ні, я не сплю, і я не п'яний,
Цілком нормальний, далебі. —
А жінка: — Чим же це, коханий,
Не догодила я тобі? —

Кажу: — Це просто так, не сердься,
Прийшла фантазія така... —
Вона ж хапається за серце,
В аптечці валідол шука.

— Напевно, в іншу закохався?..
Ох я не видержу, помру!.. —
І, певно, був би я зостався
Провадить сам життєву гру.

Прожив би довше від дружини.
Але ж — без неї?! Сам-один?!
Ні, друзі, ми таки ж мужчини!
Отак — негоже для мужчин!

Своїх коханих пережити
Хіба ми маєм право?! Ні!..
— Ну, добре, йди там прати-шити,
А той журнал давай мені...

м. Львів.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Вважай, сусіде, що тепер і в тебе є віз!

Олег СМАЛЬ

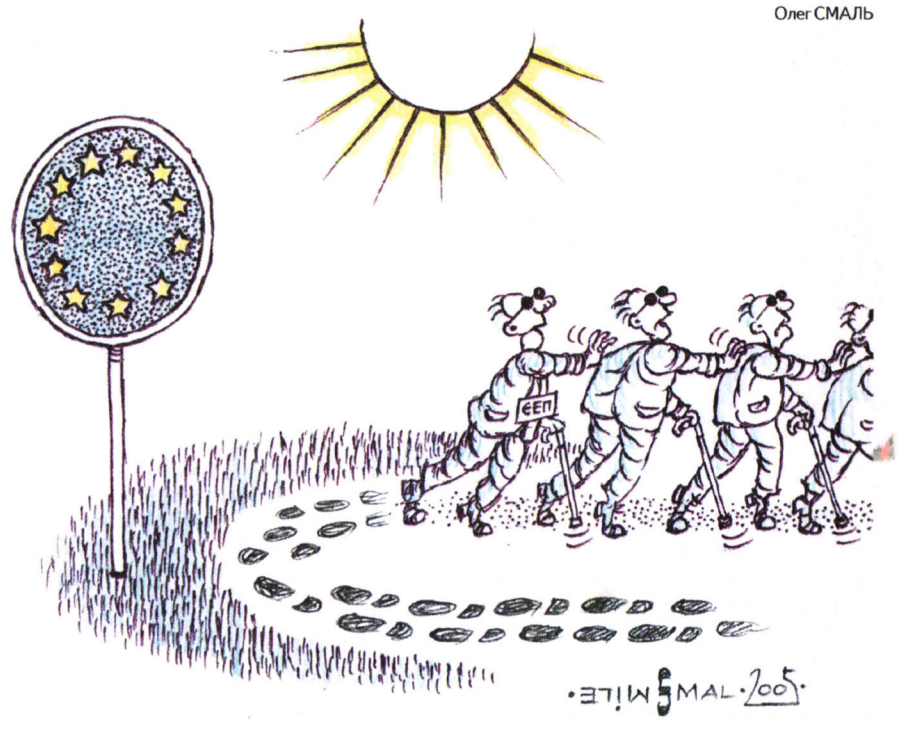

Бур'яни при городі

АГРОБАЙКА

Було це чи то ранньою весною,
чи, може, навіть пізно восени:
готуючи себе до посівної,
зібрались при Городі бур'яни. —
Зібралися не просто говорити,
представивши програмний прес-реліз,
а щоб ніхто не смів їм докорити,
мовляв, не той хтось у Город проліз...

Город один, а їх зійшлось багато,
і кожен з тих численних бур'янів,
неначе кандидат у депутати,
про користь для Городу мову вів.

— Хоч я звичайний зірочник,—
почав Мокрець,—
та в агротехніці —
великий фахівець:
я всю городину і всю садовину
у власну ніжну зелень обгорну!

— А я, з готовністю доповнює В'юнок,—
всіх заплету в березковий вінок!

— Город — це край моїх сміливих мрій,
і не ляка мене життя в землі сирій,
бо я везучий,—
так промовляв Пирій
Повзучий.

— Картопля чи Буряк — яка різниця!—
по щирості зізналася Щириця.—
Я невибаглива та щедра по натурі
і зможу вжитися при будь-якій культурі!

Тут Лобода звернулась до народу:
— Гнете ви не туди!
Найбільша користь для Городу —
від Лободи!

— От, кажуть, паразитка я... Дурниця!—
підскочила лукава Повитиця.—
На будь-якім стеблі в Городі чи в Саду
сама собі я живлення знайду.

— Я зерновим усім товариш, брат і друг!—
горла на весь город якийсь Метлюг.

— Я теж,— кричить Кукіль,—
зробив рішучий крок,
приставши до Пшениці в блок,
так само, як зробив колись
у всіх під носом
Мишій, що мудро об'єднався з Просом.

— У цім Городі нині все НЕ ТАК,—
відзначив самовпевнений Будяк.—
От коли б знову я туди проник,
то перш за все звільнився б від Мотик.

— А ще й Сапа
там творить геноцид —
це ж сором і ганьба
на цілий світ!
З Городу геть Сапу,— пророк Осот,—
і ми досягнемо значних висот!

МОРАЛЬ:

Тепер, здається, всім нам зрозуміло,
чому в Городі так забур'яніло,
та не знімаймо і з Господаря вини,
як на Городі в нього будуть бур'яни.

Гриць ГАЙОВИЙ.

м. Київ.

Олексій КОХАН

— І де це я, в біса, загубив ключі від своєї хати?!..

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— У мене жінка двоязична, але одномовна...

Друже Перче!

Майже вісімдесят відсотків у списках «прохідних» партій на цих виборах — депутати зі стажем. Результати їхнього «парламентаризму» ми відчуваємо на собі. І жоден із них не сказав народові: «Вибачте, я не виправдав ваше довір'я. Оберіть достойнішого».

Навпаки, усі навперебій галасують: «Це я! Це ми! Інші у Раді тільки штани протирали, а ми рятували державу!»

Так «рятували», що, кажуть, серед сьогоднішніх народних обранців аж триста мільйонерів... І ніхто не каже: «Нахапав он стільки, а хочу ще більше...»

Борис ВЕРБУВАТИЙ.

с. Христинівка
Сумської області.

Валерій МОГИЛЬНИЙ

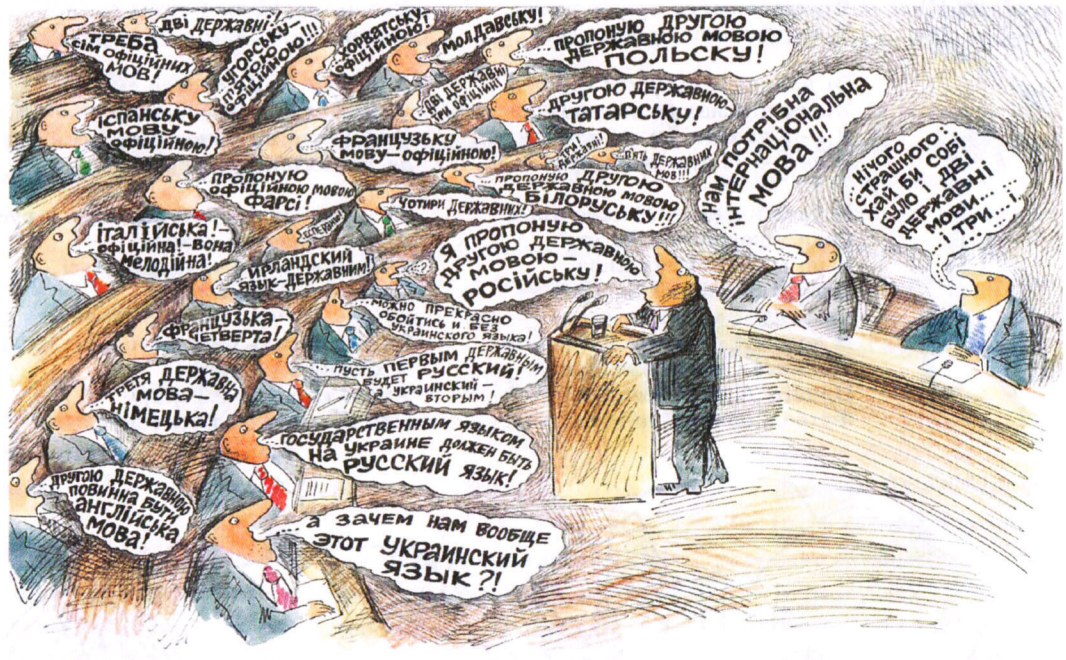

Майже з натури

ГРОШІ

— Кажуть, у майбутньому не буде грошей...

— Як?! І у майбутньому теж?

СИСТЕМА СТАНІСЛАВСЬКОГО

— Тепер живу за системою Станіславського.

— Що, в театр влаштувався?

— Ні, просто: не вірю!

Павло ПАЩЕНКО.

с. Калинівка
Білопільського району
на Сумщині.

УНІКАЛЬНА БРИТВА

Жінка бігає за п'яним чоловіком по кухні:

— Максиме, віддай! Віддай, кажу тобі! Це не новий «Жилет» із сотнями лез! Це тертушка, яку нам тітка Рая на весілля подарувала.

СУЧАСНІ ДІТИ

— Іванку, синку! Скільки разів буду повторювати, що я тебе народила, а не скачала з Інтернету.

Вячеслав БОНДАРЕНКО.

м. Севастополь.

Безглуздя обчислюється кіловатами

Але такий твердий фізико-математичний принцип того обчислення стосується у нашому конкретному випадку тільки хутора Реклинця під Великими Мостами на Львівщині і Сокальського РЕМу «Львівобленерго»...

Ця історія започаткувалася ще 25 серпня 2004 року. Виникла із, здавалося б, нормального прагнення відремонтувати електролічильник.

Облік колись називали ще й соціалізмом. І навпаки. А позаяк нині важко второпати, що робиться надворі, а особливо на хуторі, то сільський господар Сергій Прохорович на всякий випадок вирішив налагодити точний облік використаної електроенергії. У нього, бачте, зіпсувався лічильник. Він сів і написав заяву на адресу згаданого РЕМу. Мовляв, або встановіть новий, або відремонтуйте наявний.

І подіяло. Через півтора місяця у дворі Прохоровича вже метушилися енергетики. Вони зняли лічильник і повезли з собою до Сокаля на експертизу. А щоб було «так , як треба», відрізали оселю від лінії електропередачі.

У листопаді, кожен знає, дні куці, сірі і переважно безрадісні. Особливо у сільській хаті без освітлення. А в пана Прохоровича шестеро дітей, господарство... Не витримавши енергетичної розрухи, поїхав він до стольного Сокаля нагадати про себе. І таки нагадав. Побачивши заявника, його тут же звинуватили... у крадіжці електроенергії, мовляв, без лічильника...

«Та ви що, хлопці, сидимо при свічках», — намагався роз'яснити ситуацію багатодітний селянин.

Невдовзі в Реклинець із райцентру від представників ВАТ «Львівобленерго» надійшов рахунок: «71,90 грн. — за повторне підключення, 366,34 грн. — за спожиту електроенергію, 42,24 грн. — за послуги РЕМ...»

І... 42,24 грн. — за ремонт (!) лічильника, якого в хаті нема.

Почалися суди-пересуди (а хто ж за таких обставин буде платити за безглуздими нарахуваннями?!) Перший суд виніс оригінальний вердикт: «...підключити будинок до елетромережі на час розгляду справи в суді». Остаточного рішення нема. То тільки здається, що все так просто, а насправді...

Насправді, не чекаючи остаточного рішення, РЕМ вимкнув на садибі Сергія Прохоровича струм. Через півроку ображений суд знову засів і зобов'язав Сокальські районні електромережі таки подавати електроенергію. Та не на тих натрапили! РЕМ ставить умову: підключимо, але хай С. Прохорович підпише з ВАТ «Львівобленерго» угоду про споживання 300 кіловат.

Ця дикувата як для сільської оселі цифра виникла вочевидь із розрахунку: всі електролампочки і електроприлади на обійсті Прохоровичів будуть увімкнуті разом і назавжди...

Ні, цифра не дикувата: вона може привернутися у головах здичавілого люду.

Зайнявся справою в. о. районного прокурора Михайло Ільницький. Він пообіцяв на підставі цинічно демонстрованого беззаконня порушити кримінальну справу. І тут же на хуторі спалахнуло світло.

Хепі-енд? Дзуськи! За підключення оселі до мережі РЕМ надіслав рахуночок — 270 грн. Правда ж цікаво? Самі вимкнули, самі ввімкнули, а ти вуйку плати! І не 71,90 грн., як попервах, а майже в чотири рази більше. А може, вони чотири рази вмикали, тільки об тім ніхто не знає?

Поки що знаємо лишень те, що кіловатами обчислюється не тільки електроенергія. Див. початок.

Володимир ПАЛЬЦУН.

Радна САХАЛТУЄВ (тема Вадима Симиноги)

— І пам'ятайте: тепер ви не блатна ватага, а «Партія інтелектуалів»!

Олексій КОХАН

— Запросіть, будь ласка, анестезіолога!

ОПИСКИ САМОПИСКИ

ПРОВІДНА ДІРКА.

СИТОАЦІЯ.

МУРКАНТИЛЬНИЙ.

БЕКОНОМІШАЛКА.

РЕКЕТНІ ВІЙСЬКА.

ДИКОТЕКА.

ГУЛЬТПОХІД.

ДОМОЛОСКОТАРКА.

ЦЕНТРВИКОРЧКОМ.

ПІШОГІД.

М'ЯСОРИБКА.

КРЕМОНАЛІТЕТ.

СУПОРДИНАЦІЯ.

ДЖЕМТЛЬМЕН.

ІДЕОЛОБІЯ.

ПРАВЛАМЕНТАРІЙ.

УКРСОСБАНК.

Григорій СТОРОЖ.
с. Джурин Шаргородського району Вінницької області.

Вадим СИМИНОГА

Олександр ДУБОВСЬКИЙ

Микола КАПУСТА

Анатолій ВАСИЛЕНКО

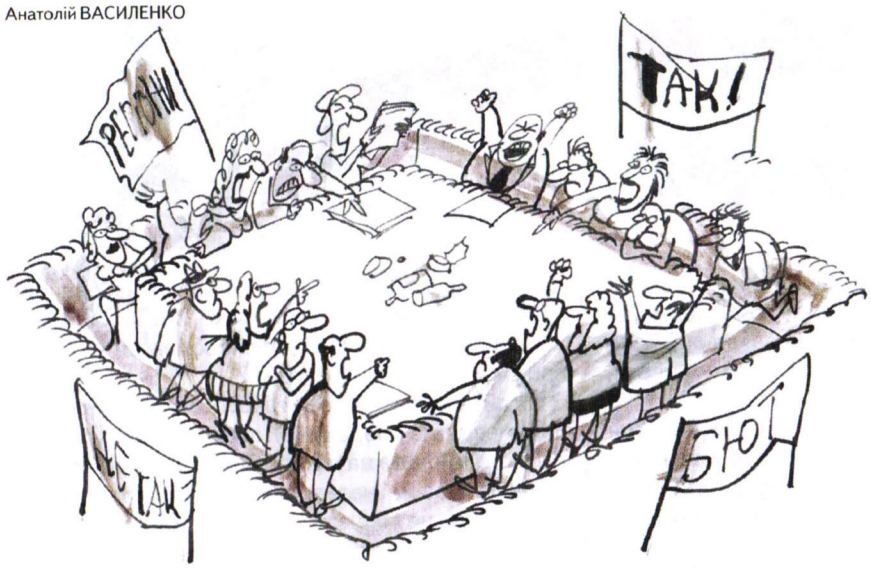

Коротко кажучи

✔ *До школи життя ще б додати університети виживання.*

✔ *Головне в житті – не дати вмерти надії.*

✔ *У голубів своє уявлення про велич пам'ятників.*

✔ *Міська площа – це вбита асфальтом земля.*

✔ *Деякі помилки молодості такі прекрасні, що хочеться повторити їх у старості.*

✔ *Трагедія: кумир пережив свою славу.*

Валентин ШУЛЬГА.

м. Київ.

Олексій КОХАН

— Як тільки дав об'яву в газету, що потрібен сторож, так мою крамницю і пограбували.

Валерій ЧМИРЬОВ

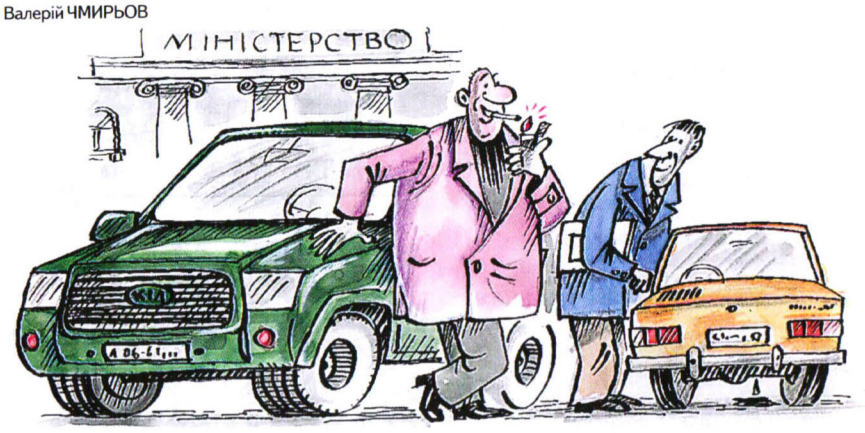

— Миколо, я бачу, ти так і не навчився брати хабарі.

Дві бувальщини

У нашому селі одна молодичка запідозрила, що її чоловік стрибає у гречку. Їздить ніби на риболовлю, а сам... з іншою. Хоч рибу привозить справно.

Тож вирішила вона перевірити: чи справді стрибає, чи то злі люди тільки язиками плещуть?

Ось приїжджає чоловік із риболовлі. Вилазить із «Жигулів», пика червона, вдоволена.

— Ну й клювало сьогодні, ну й клювало! Дивись, які коропці! Один в один... грамів по сімсот...

— І гачків не пообривали? — питає молодиця.

— У мене обірвуть! У мене такі гачки!.. Ого-го-го!..

Молодиця бере одного коропця і по пиці чоловіка — лясь! Бере другого — лясь!

— Я вранці на усіх вудках гачки пообрізала!

Чоловік до вудок — немає гачків. Не їздить він тепер на рибалку. І в гречку не стрибає. Бо ж... на гачку.

Сергій ОСТАПЕНКО.

с. Луганське
Розівського району
Запорізької області.

Якось я їхав у відрядження до Чернігова. Запізнився на автобус, тому вирішив добиратися попутною машиною. Зупинив вантажівку. Шофер, літній чоловік, дізнавшись, куди мені треба, запросив до кабіни.

— Прямо туди й довезу. Та й мені веселіше.

Ми розговорилися. Він виявився балакучим. Мені захотілося пригостити його пиріжками, які дружина поклала у дорогу.

— Ви голодний? — запитав я.

Він здивовано глянув на мене:

— Ви що, мене знаєте?

— Та ні. Я вас не знаю, але хочу пригостити домашніми пиріжками.

— Давайте скуштуємо,— сказав, посміхаючись. — Моє прізвище Голодний. Ось розповім вам пригоду, яка трапилася зі мною під час служби в армії.

Служити мені довелося в Білорусі. Коли нас привезли в частину, офіцер з документами пішов у штаб, а сержанту доручив зводити нас у їдальню. В дорозі ми дуже зголодніли, тому тарілки швидко спорожніли. По обіді, сержант скомандував: «Шикуйся!» Потім запитав:

— Хто голодний? Два кроки вперед!

Я вийшов зі строю.

— Ви голодний?!

— Так точно, товаришу сержант. Я — Голодний.

Він сердито подивився на мене:

— Два наряди відпрацювати на кухні.

Я не зрозумів, чому він на мене розгнівався.

Тоді як хлопців ганяли по плацу, я спокійно чистив картоплю, мив посуд, робив усе те, що наказували. Повар був мною задоволений.

По закінченні наряду пішов до сержанта, доповів:

— Рядовий Голодний з'явився у ваше розпорядження.

Він здивовано глянув на мене:

— Повторіть іще раз!

— Рядовий Голодний... — доповідаю.

— То це ваше прізвище — Голодний,— тихо сказав сержант.

— Так точно!

Ми весело розсміялися.

— Ось і приїхали,— водій зупинив машину. — Спасибі за пиріжки, смачні були. Тепер Голодний — не голодний.

Микола СЛЮСАК.

с. Погреби
Прилуцького району
на Чернігівщині.

Літературні ПАРОДІЇ

НАРЕШТІ ОДЯГНЕНИЙ

А Львовом йде задуманий поет,
Одягнений в самотнє віршування...
Олесь ГОРДОН,
«Віртуальний Львів».

Одягнений у рим, верлібрів плет,
У віртуальні чоботи узутий,
Повз Оперу плуганився поет
І міркував: як воно далі бути?
Переживав, що маси наляка,
Уми не зможе дозасіять зернами
Неголений, босоніж, голяка,
З такими гонорарами мізерними.
І раптом, леле, Муза із фронтона
Спустилася і щось поету тицяє.
Він обімлів... Чек на ім'я Гордона —
Журнально-одягальна інвестиція.
Львів'яни заспокоїлись: нарешті
На хлопові — костюм, сорочка, мешти...

ПРОЩАННЯ З ВЕЛИКИМИ...

Літо, в якому ішли
і торкалися ліктем.
Вже геометрію ліній
розмила безбарвна імла.
От і настала
пора прощання з Евклідом...
Віктор ТЕРЕН.

Пригадую, як прощався літом
З мудрим та розважливим Евклідом.
Цілувався, наче з рідним братом,
З іронічним, в'їдливим Сократом.
А як осінь парки вкрила листом,
Стрівся із якимось пародистом,
Що шукає ганджі, недотепа,
У поета, діяча, нардепа...

Сергій КОВАЛЬ.
м Чернівці.

НЕМА ЧУЖИХ ЧОЛОВІКІВ

Буває дім чи сад чужим
Й таким залишиться навіки.
Але у дивнім світі цім
Нема чужого чоловіка.
Ольга САВЧЕНКО-ГНАТЮК,
«ЛУ», 6 березня 2003 р.

На все я власний погляд маю,
Любові прагну ночі й дні,
І всіх мужчин завжди кохаю,
Лише б стрічалися мені.

Чи йду на пляж позагоряти,
А чи у ліс — зірвати плід,
Немов за квочкою курчата,
Мужчини тягнуться услід.

І їх слова поваги й шани
Хвилюють серце, як вино:
Той просить йти до ресторану,
Той у готель чи казино.

Той прокататись в «Мерседесі»
Веде, ласкаво обійма.
Отож мені як поетесі
Чоловіків чужих нема.

Петро САВЧУК.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Пропоную батьківські збори провести в барі: там можна зігрітися.

Микола КАПУСТА

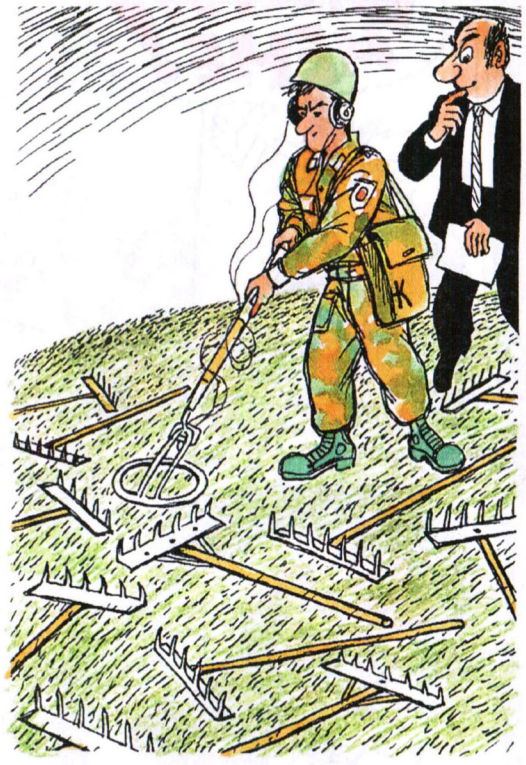

ПЕРЧИНКИ

СУВОРИЙ БАТЬКО

— Ось ти й закінчив школу, синку. Настав час поговорити, як ти вчився!

ЗАСТОРОГА

Коли всі кандидати в депутати підуть у народ, не вистачить людей їх слухати.

Григорій ШВЕД.
м. Комсомольськ на Полтавщині

НАПОЛЕОНІВСЬКІ ПЛАНИ ГУРМАНА

Заїдати коньяк «Наполеон» тістечком «Наполеон».

ВИБОРЧІ МЕТАМОРФОЗИ

До обрання б'ють себе в груди, після — б'ють виборців по кишені.

Борис РЕВЧУН.
м. Кіровоград.

ВІРНА ПРИКМЕТА

Якщо гора не йде до Магомета, значить, гора стала дуже крутою.

ХРОНІКА ПОДІЙ

17-го жовтня, було проведено Міжнародний день боротьби з бідністю. Бідність перемогла.

Борис РЕВЧУН.
м. Кіровоград.

Василь ФЛЬОРКО

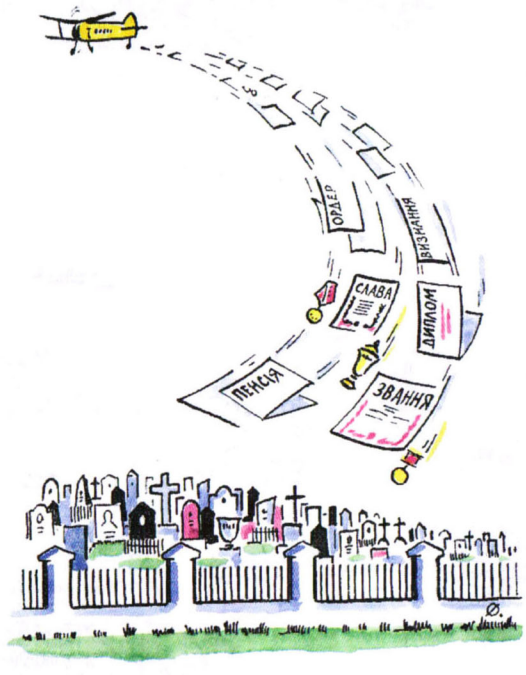

Олексій КОХАН

— Ти знову приїхав від кума свинею?
— Та ні... автобусом...

Чернівецьке РАЙПО відповідає

Хто відповідальний у владі?

У коридорах влади відповідальні коридорні, у ешелонах влади — стрілочники.

Флоріан БОДНАР.

Вячеслав КАПРЕЛЬЯНЦ

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Отаке почалося, коли цей бігборд встановили.

НАРОДНІ УСМІШКИ

ВАЖКО

— Так хотів кинути пити і не можу...

— Щось заважає...

— Та кожного дня у когось день народження: то у Моцарта, то у Гоголя...

Почув і записав **Антон ДОРОШІВСЬКИЙ.**

с. Буша Ямпільського району Вінницької області.

БУЛО КОЛИСЬ

Після золотого весілля дід із бабою лежать у ліжку.

— А колись ти перед сном ніжно гладив мою руку,— зітхає баба. Дід тягнеться, бере її за руку.

— А колись перед сном цілував мене в лобик,— продовжує «наречена».

Дід, крекчучи, підводиться і цілує.

— А колись ти покусував моє вушко.

Дід крекче, сопе і, похитуючись, намагається одягнути капці.

— Ти куди? — питає баба.

— За зубами пішов...

Почув і записав **Віктор ПАВЛИЧЕНКО.**

с. Гребениківка Тростянецького району на Сумщині.

Валерій МОГИЛЬНИЙ

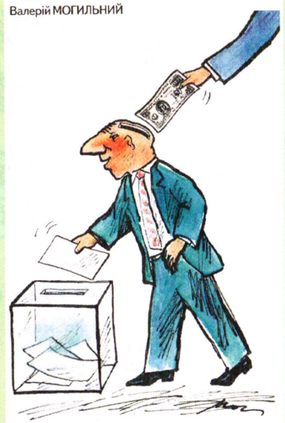

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Від результатів соціологічного опитування на користь нашого блоку буде залежати ваш гонорар. Зрозуміли?

Микола КАПУСТА

Іван МОЦАР

— Нічого страшного, просто у вас передвиборна лихоманка.

Вадим СИМИНОГА

Олексій КОХАН

Броніслав ЖУКОВСЬКИЙ

— Іване Івановичу, ви що, на Багамах відпочивали?

— Та це він таким став від передвиборчого «чорного піару»...

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

— Голосуймо за Буратіно! Він же наш, дерев'яний!

Олексій КОХАН

Валерій МОГИЛЬНИЙ

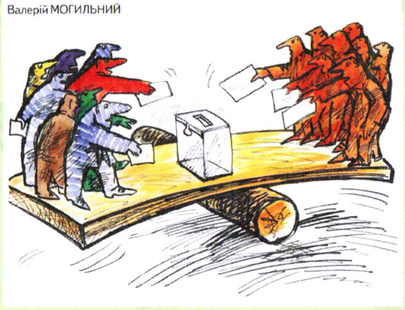

Георгій МАЙОРЕНКО

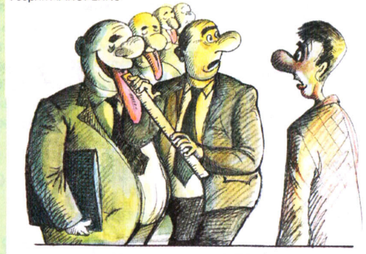

— Чого дивишся! Підбираємо кандидатів у депутати!

Микола КАПУСТА

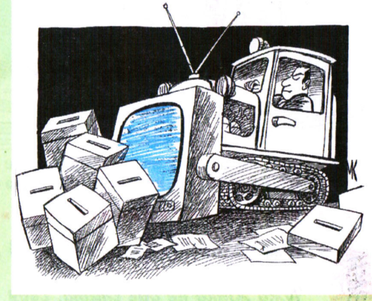

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Олександр ДУБОВСЬКИЙ

Володимир АДАМОВИЧ

НАРОДНІ УСМІШКИ

ЖАХ

Чоловік із дружиною суботнього вечора дивляться фільм жахів. На екрані з'являється таке страхіття, що жінка з переляку вигукує:

— Ой, мамо!

Чоловік уважно придивився до екрану:

— Теща?! А що, схожа...

Почула і записав **Лариса КАМИШУВАХА.**

м. Попасна Луганської області.

БУДЬ ОБЕРЕЖНОЮ!

На дивані, накрившись газетою, посеред дня хропе глава сімейства.

— Мамо, я ніколи не вийду заміж за чоловіка, котрий хропе,— каже донька.

— Правильно, доню, зробиш. Тільки прошу, будь обережною при випробовуванні...

Почув і записав **Василь ОМЕЛЬЧЕНКО.**

с. Гришів Шепетівського району Хмельницької області.

ПИТАННЯ НА ЗАСИПКУ

Молодий художник розписує стіну церкви. Священник робить йому зауваження:

— Сину мій! Де ти бачив ангела у черевиках?

— А де ви, святий отче, бачили ангела без черевиків?

Почув і записав **Олексій КОРОПЕЦЬ.**

м. Чернігів.

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

— Результатів виборів треба почекати п'ять років!

Олексій КОХАН

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Ці теж у розшуці...

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

Ніна КАЛИНКУ

КОНТРОЛЬНА ПЕЧАТКА

З минулого

Ой, смачні ж були млинці
У бабусі Мані!
Тепер таких не спечуть
Навіть в ресторані...

Дід Махтей скупенький був
І Мані, дружині,
Під контролем видавав
Борошно зі скрині.

От, наприклад, час настав —
Баба каже: «Діду!
Дай-но борошна! Спечу
Млинців до обіду».

Дід насупиться, бурчить:
«Знову ці витрати!»
Й сам-один в комору йде
Борошна набрати.

Набрав мірку, розрівняв
У скрині гладенько
І огузком (без штанів)
Тиць туди тихенько...

Баба Маня нишком раз
Оте піддивилась,
З скрині борошна взяла
Й теж так примостилась...

Коли знову дід Махтей
До скрині добрався,
То, приглянувшись як слід,
Дуже здивувався:

«Печать ціла... І моя
За хвормою вроді,
А от герб на ній — не мій!
Дивина та й годі...»

м. Комсомольськ
Полтавської обл.

Олексій КОХАН

— У банку — не те, що вдома: ніхто мене не питає, що я робитиму з такою сумою.

ФЕМІНІЗМИ

Нелегко бути атеїстом серед богинь.

Чужа жінка не дає спати, своя — дихати.

Від любові до ненависті одна літаюча тарілка.

Флоріан БОДНАР.

м. Чернівці.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

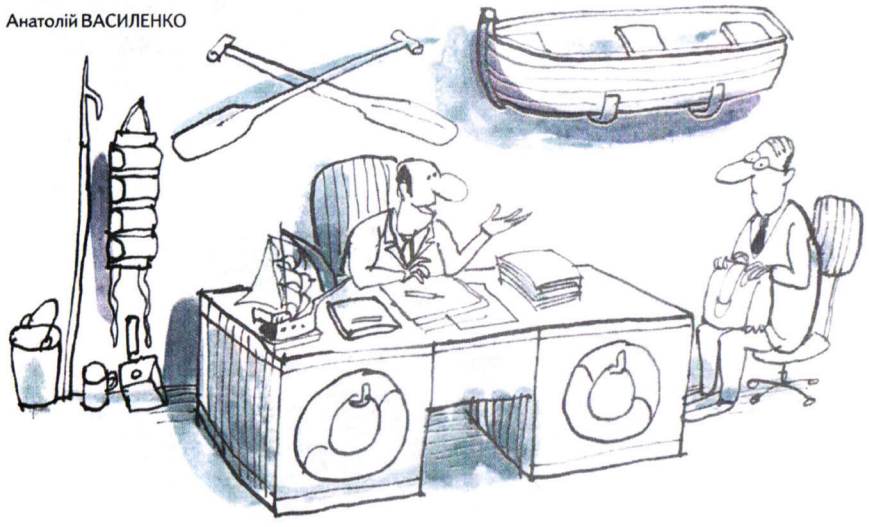

— Ми до весняної повені готові.

У пошуках діагнозу

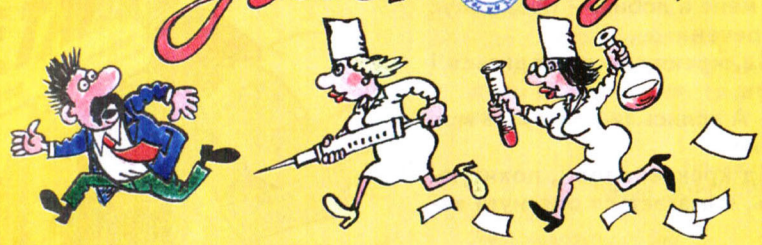

ГУМОРЕСКА

Уже не пам'ятаю, що мене примусило здавати ті аналізи. Здається, насувалася якась чергова пандемія і я хотів з'ясувати, чи готовий зустріти її, щоб не послабити духовної моці. Знаєте, у здоровому тілі — здоровий і дух.

Взяв я себе в руки і пішов здавати кров. І коли вже був готовий, аби мене штрикнули, медсестра заявила, що забір крові треба відкласти, позаяк я не приніс із собою вати і крапелинки спирту. Без них, мовляв, повна антисанітарія і злочин проти гігієни.

Це був дошкульний удар, позаяк я знав: відкладеш процедуру, а потім спробуй знову на неї наважитися. Можуть збігти місяці. А пандемія чекати не буде.

Добре, що я бідний — голота до вигадок дуже здібна. Вирвав із куфайки жмутик вати, побіг у буфет — купив чарку горілки.

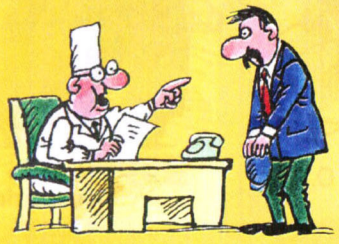

Лікар не вельми був задоволений аналізом і порадив зробити контрольний і досконаліший — біохімічний, коли точать кров із вени. Лікарям я ніколи не перечив. Аякже — здоров'я понад усе, його не купиш. Щоправда, довелося задля гігієни купувати шприци і решту всього.

Не буду зупинятися на дрібницях і розповідати, що через свою зніженість, коли медсестра не влучала у вену, тричі непритомнів і падав головою у тазик із водою. (Медпрацівники її запасали на прийомні години. І то навіть добре: бовтнувся у воду і відразу очуняв, бовтнувся — очуняв і т. д. Дуже помічне).

По тому довго обходив я лікувальний заклад, навіть втратив інтерес до результатів аналізів. Але якось олігарх із сусіднього будинку викинув на смітник цілком нормальну емальовану виварку. Дай, думаю, занесу її дівчатам із процедурного кабінету, а то у них допотопний оцинкований тазик. І заніс. А та медсестра, у руках якої я втрачав тяму, уважно подивилася на мене і навіть зраділа.

— Ти дивися, Ганнусю, які трапляються схожі люди,— показала на мене пальцем.— Пам'ятаєш, із півроку тому брали аналізи у одного небіжчика? Як дві краплі води подібний до цього пана.

І вже до мене:

— Приходив тут до нас один. З вигляду — запрягай у віз, а виявилося — невиліковний. Ще лікар казав, що з такими аналізами не живуть. Він, бідака, так уже і не прийшов до нас. Як його було звати?— гукнула до Ганнусі.

Ганнуся погортала папери і назвала... моє прізвище.

— Так це ж я!— вихопилося у мене.

— Як? Ви вижили?— напав правець на медсестер. А потім, із часом: — Мабуть, пережили клінічну смерть... Правду пишуть, коли людина вмирає, душа її ще трохи політає над покинутим тілом, а потім — у тунель, у кінці якого яскраве світло?

— Правда,— сказав я після напруженої паузи, під час якої згадав, що лікарям не можна перечити.

— Не йдіть,— попросила мене Ганнуся,— я покличу Стефу та Ірусю з фізіотерапії. Щоб потім не казали, що ми вигадуємо.

— Бачили на тім світі якихось людей?— продовжили дівчата допит, коли всі зібралися.

Я не заперечував, але не міг згадати для підтвердження жо-

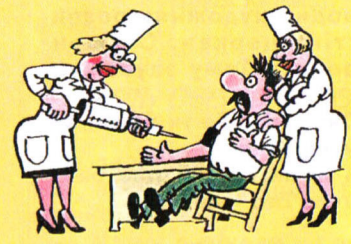

дного імені. І першим, що прийшло до голови, було прізвище дільничного Жори Чорнописького. Цей вредний чоловік підозрював мене у тому, що я нібито вирощую мак на наркоту. Його пильне око зауважило у моєму вікні квітку, яка нагадувала йому опійне зілля.

— Як, Жора уже там?— вкрай подивувалася одна з фізіотерапевток.— Та він тільки позавчора арештував молодого на весіллі. Як організатора масової пиятики.

— Не інакше як реінкарнація,— роздумливо зауважила Ганнуся.— Моя свекруха, за книгою долі, була в минулому житті конем у перського царя...

— А часом не зустрічалися на тому світі з Василем Степановичем?

Я поняття не мав, що то за один, але ствердно кивнув:

— Він обіймався з Гретою Гарбо.

— А був же таким святенником,— гірко зітхнула медсестра, яка добре знала Василя Степановича.— Та ще й з іноземною шльондрою... Добре, що того не чує дружина. Вона би дала їм любощів!

Було ще чимало запитань і відповідей, але зрештою мені вдалося втекти. Однак не перестають гризти сумніви щодо того біохімічного аналізу. Фахівці кажуть, що то не інакше як лаборанти переплутали мен-

зурки і пробірки. А слюсар Гайдук божиться, що коли його привалило шафою з інструментом і він здав аналізи для листка непрацездатності, у нього виявили патологічну вагітність. Йому весело, а я таки піду до іншої лабораторії. Хай скажуть правду, якою б страшною вона не була. Тільки треба, крім вати, спирту, шприців, прихопити ще й паперу. У них там, подейкують, бракує на чому писати висновки.

Ну, я пішов.

Володимир АНДРІЯН.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Ці українські корови уже знахабніли: сьогодні втретє переходять наш кордон!

Володимир СОЛОМАШЕНКО

— Чому ти такого малого собаку завів?
— Бо великого годувати нічим.

Георгій МАЙОРЕНКО

Словничок-жартівничок

ЕКСПРЕСІЯ — *вчорашня газета.*

СТРАХУВАННЯ — *перегляд фільму жахів.*

РОЗВАГА — *продавщиця.*

МАКІЯЖ — *наркоман.*

МЕТЕЛИК — *двірник.*

ТРИКОТАЖ — *власник трьох котів.*

БУЛЬВАР — *кухар.*

ВИШКОЛИТИ — *виключити з школи.*

ГРАФІТ — *граф з Італії.*

НЕГІДНИК — *непрофесійний гід.*

РОТАЦІЯ — *велика сварка.*

СУПЕР — *унікальний суп.*

ЇЖАК — *любитель поїсти.*

Любов КОРПАН.
м. Балахів
Івано-Франківської області.

КАПЕЛА — *дощова погода.*

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.
с. Кричильськ
Рівненської області.

Олексій КОХАН

СТОРІНКА ДЛЯ ДІТЕЙ

ПОЧЕРЧЕНЯ

НАЇЛИСЯ

Казка з острова Цейлона

На Цейлоні при дорозі будують хатинки, в яких могли б зупинитися мандрівники. Там можна відпочити, переночувати, приготувати собі їжу.

Одного разу зібралися там аж п'ятеро торговців. І усі скупі. Свій товар вони продавали утридорога. Ще й раділи, що в селах живуть довірливі люди і не знають справжньої ціни.

— Я дурю їх, як хочу...

— Простаки...

— Я із тих селюків і більше б злупив грошей, але вони віддали останні... — вихвалялися один перед одним.

Поговорили та й зібралися обідати.

— Давайте зварimo рисову кашу! — запропонував найстаріший. — В усіх рис є?

— Є! — відповідають інші торговці.

Поставили вони на вогнище казанок, почекали, поки вода закипить.

— Кожен кидає по жмені,— знову запропонував найстаріший. — Згода?

Він засунув руку в мішок, де був рис, потім дістав її і розтулив над паруючим казанком. Так само зробили й інші.

— Нехай трохи покипить,— каже найстаріший.

— Нехай,— погодилися інші.

Через деякий час вони вже ковтали слину.

— Мабуть, уже готова,— не витримав найголодніший і дістав чашку. Інші теж спритно дістали посуд і зачерпнули з казана.

Вони сьорбали з чашки, і очі в них ставали все більшими й більшими. Виявляється, у воді не було жодної крупинки рису.

— Ну і хто кого обдурив? — запитав найстаріший.

Усі мовчки досьорбали воду і розбрелися не попрощавшись.

Переповів М. ВОРОЖБА.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

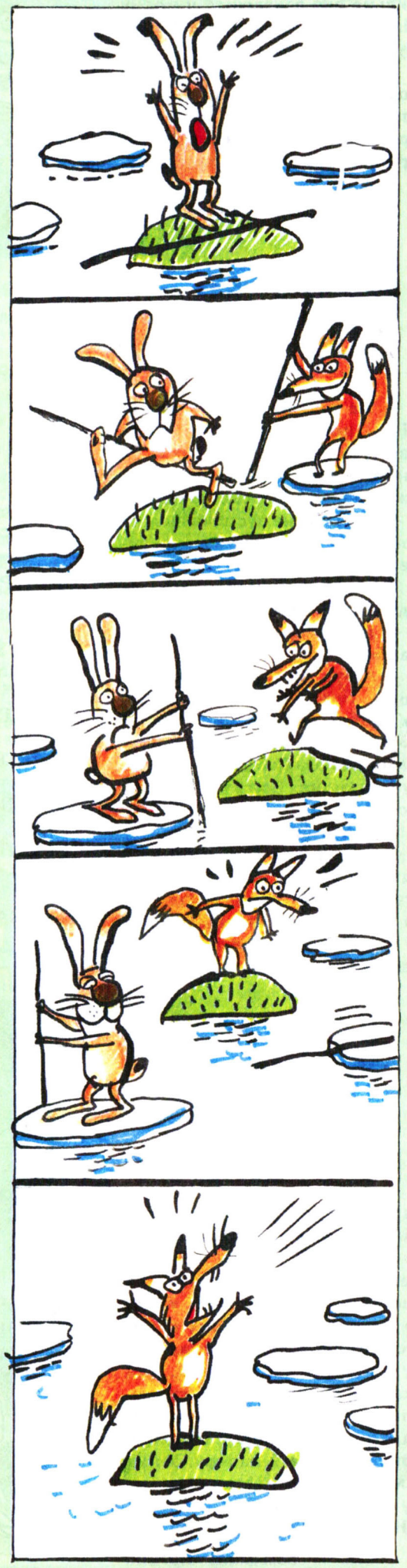

Голодна ворона

На дубку сидить ворона.
Певно, змерзла і голодна.
Я вороні бідолашній
Пиріжок приніс домашній.
А вона як крикне: «Ка-ар!»,
Що аж кинуло у жар...
Я сховався за стіжок.
Але де ж мій пиріжок?
Мабуть, він упав у сніг,
Коли я ховатись біг.
Залишилася ворона
На дубку сидіть голодна.
А чого було кричати?
Я ж хотів почастувати!

Олександр ВИНОКУРОВ.

ВІТАЄМО!

Нашого постійного автора, письменника-гумориста Миколу ГЕРАСИМЕНКА, котрий написав багато книжок для дітей, із 75-літтям! Щастя, здоров'я, натхнення Вам, Миколо Купріяновичу!

ТУРБОТЛИВИЙ

— Учора, Стасику, я бачив, що у вашому садку аж три нових годівнички висять,— каже Ігор. — Сам робив?

— Ні, батько, — відповів Стасик.

— Ну, а ти, мабуть, дбаєш, щоб там постійно був корм?

— Аякже! Звичайно, дбаю: нагадую бабусі, щоб не забувала його підсипати.

НЕ ПЕРЕХОДИВ

— Антончику, чому це в тебе усі штани в грязюці? — питає мама. — Ти що, десь калюжу переходив?

— Ні, не переходив: я переліз!

ГОТУЄТЬСЯ

— Дмитрику, ким ти хочеш бути, коли виростеш? — запитує сусідка.

— Директором фабрики, де роблять цукерки,— каже Дмитрик. — Я вже почав навіть готуватися до цього.

— І як саме?

— Щодня з'їдаю по дві жмені.

Микола ГЕРАСИМЕНКО.

РЕБУС

Хто розшифрує цей ребус, той прочитає жартівливу народну загадку. А якщо прочитає, нехай відгадає.
Склав П. МИШКО.

ПЕРЕДБАЧЛИВА

Пухкеньку жіночку припрошують у гостях:

— Олю, пригощайся пиріжками...

— Дякую, не хочу...

— Тоді, може, шматочок торта...

— Дякую, не хочу...

— Що, боїшся в сукню не влізеш?

— В сукню то влізу, а от у ліфт...

Роман КАПУСТИНСЬКИЙ.

м. Тернопіль.

ПРОБЛЕМИ

Хлопцям, призваним до війська, старшина видає чоботи. Через кілька хвилин один повертається назад:

— Товаришу старшина, ви мені видали непарні...

— Дивно,— уважно розглядає той чоботи. — Тільки-но перед вами ще один солдат приходив із такою ж проблемою... Значить, такі тепер фабрика випускає...

Андрій ОСИЧНИЙ.

с. Довбиш
Баранівського району
на Житомирщині.

Усмішки з конверта

КОЛИ?

Сидять у барі два чоловіки. Після енної чарки один питає другого:

— Чого ти сьогодні такий сумний?

— Та ось сиджу і цілий вечір думаю: «Що б його таке жінці на Восьме березня подарувати?»

— А коли у неї Восьме березня?

Ірина ГЛИНКА.

с. Квасилів
Рівненської області.

НЕГР

Їде в автобусі хлопець. А навпроти сидить бабуся і уважно його розглядає:

— Синку, ти негр?

— Та ви що, бабусю!

— Та ні... точно негр...

— Придивіться уважніше...

— Негр...

Хлопець не витримав:

— Гаразд! Негр! Негр!

Бабуся ще раз глянула на хлопця:

— А не схожий...

Анатолій ГАЙ.

м. Біла Церква
на Київщині.

Страшне ПЕРО не в гусака...

«Вчителька співів не може на уроках співів забезпечити тих вимог, як стоять перед уроками співів, не може навчити учнів правильно співати, прививати їм любов до пісні, бо сама не володіє голосом, не знає нот».

(Із наказу директора школи).

Надіслав М. ПАЄВ.

с. Новофедорівка
на Миколаївщині.

«Прошу виписати мені свиню на весілля...»

«Продавець у грубій формі просто обгавкала мене при всьому чесному народі, то хай так же і вибачиться».

(Із заяв).

Надіслав
Іван ТОКАРЧУК.

м. Камінь-Каширський
на Волині.

Радна САХАЛТУЄВ (тема Анатолія Василенка)

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

— Тепер уже можна говорити все, але нікому слухати!

Вадим СИМИНОГА

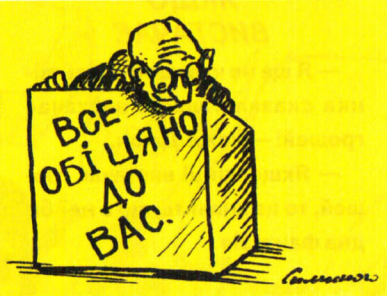

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

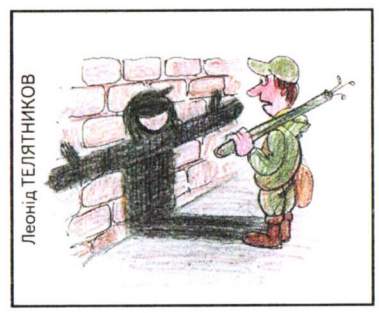

Володимир АДАМОВИЧ

Друже Перче!

За кілька місяців передвиборної агітації у мене назбиралося стільки листівок, буклетів, газет (щодня ж їх кидали в мою поштову скриньку), що вирішив здати їх у приймальний пункт макулатури. А він, виявляється, геть забитий отією «агітацією».

До речі, її майже ніхто не читав. І «працювала» вона не «за», а «проти» тих, кого вихваляла. Бо відразу виникала думка: немає куди партіям і блокам гроші дівати. Та випустили б «Кобзаря», або для дітей підручники, написали б, що це за їхній кошт. І корисну справу зробили б, і пам'ять про себе залишили б не на один рік.

Хоча певна користь від тих газет і листівок таки була. Я поїхав недавно у село до матері, а вона й каже: «Оце перед виборами хоч є чим розтопити у грубці...»

Петро КОНОВАЛЕНКО.

м. Київ.

НАШ ПАРТНЕР
НАЦІОНАЛЬНА РАДІОКОМПАНІЯ
УКРАЇНСЬКЕ РАДІО
Говорить Київ – слухає вся Україна!
229-44-13 229-17-24

Арт БУХВАЛЬД
(США)

БЕЗДОГАННИЙ ЧОЛОВІК

Не хочу здатися нескромним, але не можу не сказати, що я — ідеальний чоловік.

Юристи, які займаються справами про розлучення, можуть підтвердити, що щасливими бувають тільки ті шлюби, в яких один із подружньої пари — бездоганний. Подружжя розвалюються найчастіше тому, що сліпа випадковість, нехтуючи наслідками, з'єднує двох бездоганних або двох недосконалих людей. Мені пощастило. Я, бездоганний в усіх відношеннях чоловік, зустрів на життєвій дорозі жінку, щедро обдаровану, м'яко кажучи, багатьма поважними вадами, і після шлюбу з нас вийшла ідеальна, воістину щаслива пара.

Не легко бути ідеальним чоловіком, бо життя весь час ставить перед тобою проблеми, які вимагають безпомильного вирішення. От, наприклад, необхідність бути завжди і в усьому правим. Через це я іноді почуваю деяку незручність. Якось незручно мені постійно робити дружині зауваження, вказувати на її проступки. Тим паче, що дружина впадає у смуток і навіть із нотками відчаю у голосі просить мене хоч би раз поступитися, дати їй можливість бодай раз перемогти у наших суперечках. Чесно кажучи, я із задоволенням вчинив би саме так. Але що зробиш, якщо дружина ніколи не буває правою?

А от інша проблема, теж трудна.

Дружина цілий день удома, з дітьми. Нерви її напружені, душевна рівновага порушена. Діти її не слухаються і вона раз у раз усе повторює роздратовано: «Ну, зачекайте, хайно прийде ваш татко...» Та ось татко врешті приходить. У очах дружини і дітей він верховний суддя. Єдиний, хто здатний дотриматися нейтралітету в сімейному скандалі і, вислухавши обидві сторони, вирішити його по справедливості... Коли мені доводиться опинятися у такій гострій ситуації, я рішуче стаю на захист дітей, заявляю, що дружина неправа, навіть скасовую накладену нею кару. Дружина, звісно, обурюється, мало з себе не вискочить, але я непорушний. Знаю, що збіжить якийсь час, пристрасті вгамуються і вона сама збагне, що як бездоганний батько, глава сім'ї, я не можу допустити, щоб діти думали про мене погано, або, що іще гірше, розізлили мене!..

Як зразковий, бездоганний чоловік вважаю своїм обов'язком час од часу нагадувати дружині і про вади її родичів. Терпляче їй розтлумачую, що добра її думка про них витворюється тільки на грунті чуття родинної причетності. А мені, людині сторонній, до них байдужій, їхні погані якості просто очі колять. Дружина обурюється, називає мене злим і упередженим. Але я не ображаюся: вона й сама геть-таки не бездоганна! Доходить до того, що іноді дозволяє собі критикувати мою рідню. Сміх та й годі! Раз я бездоганний, то й уся моя рідня така ж. Не може бути двох різних думок щодо цього.

Дорогі читачки! Якщо вам пощастить знайти бездоганного супутника життя, то переконаєтеся, що я цілком правий. Якщо ж вам не щастить, то прийміть мої співчуття, що я уже одружений і не можу стати вашим чоловіком.

Переклад із англійської.

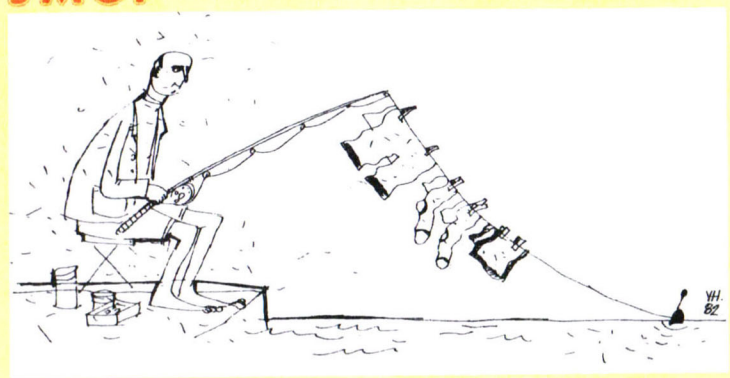

— А для чого ти купив дві машини?
— Одну на запчастини.

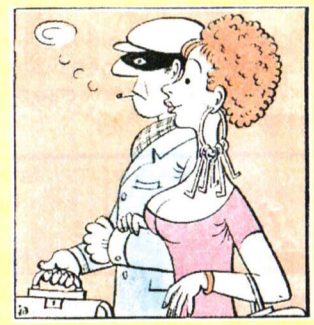

ІНТЕРСМІШИНКИ

СИЛЬНА СТАТЬ

Пані Новотна каже чоловікові:

— Сьогодні я в пух і прах розвіяла міф про чоловічу вищість. Сама поладила кран, при цьому не випила шести пляшок пива, не облаяла нікого і, крім того, у мене не було потреби щонайменше три рази ходити в поліклініку на перев'язку...

НІ...

— Скажіть, сеньйоро Алонсо, чи ваш чоловік завжди вам бреше?

— Ні. Іноді, бува, так стомлюся за день, що коли він увечері приходить, ні про що його не питаю.

ПЕРЕСТРАХУВАННЯ

— Браяне,— пораючись у бібліотеці гукає жінка до чоловіка.— На тому тижні я купила книжку про довголіття, а оце ніяк не знайду, де вона.

— Я її викинув,— признається чоловік,— бо на неї могла натрапити твоя мама.

ВАЖКЕ ПИТАННЯ

— Васкес, скільки років твоїй дружині?

— Важке запитання. Якщо послухати її, то виходить, що вона на п'ять років молодша за нашу старшу дочку.

ПОЩАСТИЛО

Бертран розказує дружині:

— Бернард застав свою благовірну з іншим у ліжку і застрілив її.

— Який жах! Добре, що я вийшла заміж за тебе, любий.

ЯКЩО ВИСТАЧАЄ

— Я ще не чув, щоб якась жінка сказала, що їй вистачає грошей!— каже Джон.

— Якщо жінці вистачає грошей, то це значить, що в неї бідна фантазія.

А ВІН...

— Я кілька тижнів не знала, де мій чоловік проводить вечори,— каже місіс Брайтон приятельці.

— І що ж?— загорілися очі в тієї.

— Одного чудового вечора приходжу я додому, дивлюсь — а він стоїть коло будинку.

ВИБРАЛА

Санді скидає чергову взувачку і каже продавщиці:

— Куплю оті, що приміряла на самому початку.

— Дуже жаль, пані,— каже продавщиця,— моя колега продала їх дві години тому.

СКРУТНЕ СТАНОВИЩЕ

— Жалкую, що вийшла заміж. Після весілля Пепіно ані разу мене не поцілував.

— То розлучися.

— Не можу, бо я вийшла заміж не за нього!

Підготував Д. МИТЮК.

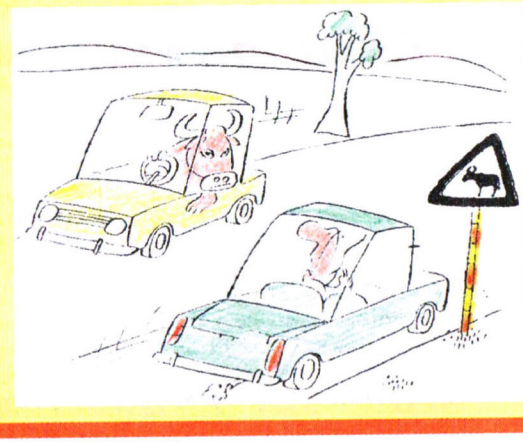

СКАНВОРД

Склав М. ШИПШИНА

Микола КАПУСТА

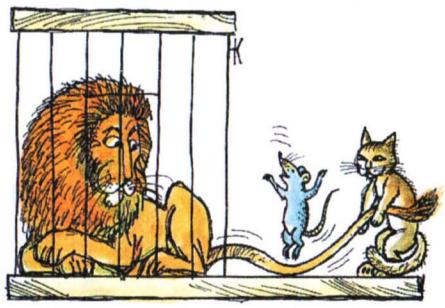

Вадим СИМИНОГА

Володимир АДАМОВИЧ

Його не сховаєш у мішку

Не все, що блищить – .....

Шахи

Український делікатес

«Ой чий .... кінь стоїть»

Вигук на стадіоні

Тиса

Ольга

Тузла

Шеренга

Дерево

Життя прожити – не.... перейти

«Фазенда»

Наріст на рослині

«..... садочку ходжу, кониченька воджу»

Риба

«Ой..... світи, місяченьку...»

Правитель, деспот

«Мати сіяла ..... під моїм, під вікном»

«Дивлюсь я ..... небо...»

Метрична міра площі

Страховисько у Міфології Др. Гр.

Вино

Відділ техконт-ролю

Український футболіст

Поет ..... Хаям

Втор. сировина

Паліво

Посольство

«Ходить ..... по городу...»

Яблуні, сливи, вишні

Бог Сонця (Др. Єгипет)

Керівництво

Міккі .....

Начинка для пирогів

Ціль

10^2

Короткий твір вільної конструкції

Кинуло у холодний .....

Де Рим, де .....

«Ой у полі ..... тополі»

Ним чистили леміш плуга

Пастка для риби

Шахрайська махінація

Відмова від влади

Оптова торгівля

Маленький казковий герой

Гори в Європі

Річка в Сибіру

Спеціаліст сільгосп.

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД УМІЩЕНИЙ У «ПЕРЦІ» № 1

Кава. Вада. Дата. Табу. Буквар. Квартира. Тиран. Ніл. Ілля. Лящ. Щур. Уран. Анди. Диплом. Пломба. База. Завод. Вода. Амур. Муркіт. Кітель. Ельбрус. Брусок. Октет. Тет.

ВІДПОВІДЬ НА РЕБУС, ЯКИЙ НАДРУКОВАНО У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»

Вдень з ногами, а вночі без ніг.

Відгадка: чоботи, черевики, кросівки та інше взуття.

КОНКУРС ДОТЕПНИКІВ

«На малюнку Валерія Сингаївського («Перець» № 1) намальовано лише дві команди парашутистів, які перетягують у повітрі канат. А ми протягом двох місяців бачили, як більше сорока партій змагалися між собою, аби здобути на виборах перемогу. І часто вони нагадували отих парашутистів, у яких немає під ногами опори. Не знаю, на що розраховувала більшість із них. Мабуть, на якесь диво, або на попутний вітер?»— написав нам у листі Дмитро Кайнара з м. Яготина, що на Київщині.

До речі, не тільки він знайшов у темі малюнка передвиборчий підтекст. Журі уважно розглянуло усі підписи, які ви надіслали до редакції, і назвало переможцями першого туру: **Юрія ЛУКАШЕНКА з с. Рудака Середино-Будського району Сумської області:** ***«Не тратьте друзі, сили, спускайтеся... на землю»;*** **Леоніда ШЕЛЕХОВА з смт Деражні, що на Хмельниччині:** ***«Ой летіли дикі гуси...»*** **та Володимира ВОЛОКУ з м. Вижниці на Буковині:** ***«А другий етап — перетягування каната під водою...»***

Вітаємо!

А тепер придумайте підпис до малюнка Миколи КАПУСТИ.

На переможців чекають призи!

ПЕРЕЦЬ № 3 (1560)

Головний редактор Михайло ПРУДНИК.

Редакційна колегія: Анатолій ВАСИЛЕНКО, Юрій ІЩЕНКО, Олексій КОХАН (головний художник), Дмитро МОЛЯКЕВИЧ.

Засновники: видавництво «Преса України» та редакція журналу «Перець».

Зареєстровано Держкомітетом по пресі України. Свідоцтво КВ №736 від 20.06.1994 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думки автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.

До відома авторів! Для своєчасного отримання гонорару прохання разом із творами надсилати копію довідки про присвоєння ідентифікаційного номера та вказати дату народження.

Здано до набору 31.03.2006.
Підписано до друку 13.04.2006.
Формат 70x108 1/8.
Папір офсетний №1.
Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк.
14 умовн. фарб.-відб.
4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 12970 прим.
Зам. 0110603.
Ціна договірна.
© «Перець» 2006 р.
Заснований у 1922 р.
Видається з січня 1927 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 454-82-14, факс 234-35-82, художнього відділу 454-81-24.

З питань реклами і розповсюдження журналу звертатися за телефоном: 454-81-13.

Internet: http://uamedia.visti.net/perez/

Для телеграм: Київ Перець.

Видавництво «Преса України». 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Індекс 74393

16 Весняна сторінка

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

Олег ГУЦОЛ

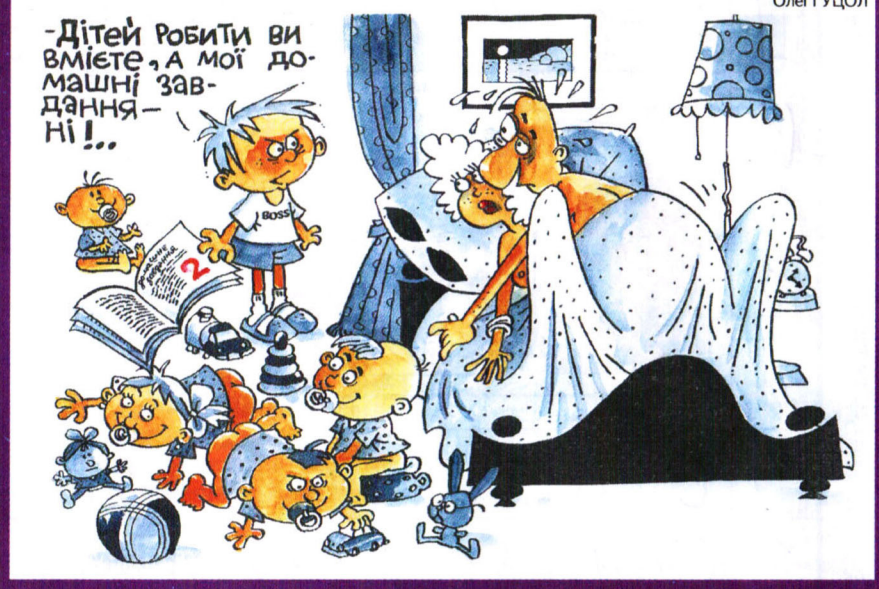

Олександр КОСТЕНКО

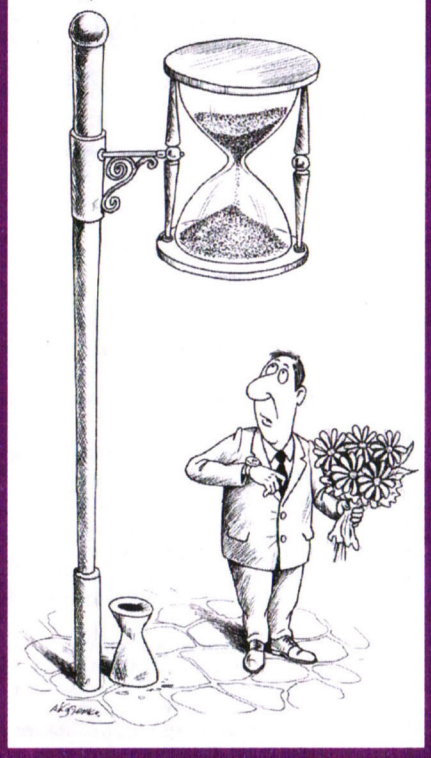

Олег ГУЦОЛ

Василь ФЛЬОРКО

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Олексій КОХАН

4 820012 960675 03

ЛЮБІ ДРУЗІ!

ТИМ, ХТО НЕ ЗМІГ, НЕ ВСТИГ ЧИ ЗАБУВСЯ ПЕРЕДПЛАТИТИ «ПЕРЕЦЬ», НАГАДУЄМО: ЦЕ ВИ МОЖЕТЕ ЗРОБИТИ І СЬОГОДНІ. ЯКЩО ОФОРМИТЕ ПЕРЕДПЛАТУ ДО 5 ЧИСЛА ПОТОЧНОГО МІСЯЦЯ, У НАСТУПНОМУ ОТРИМАЄТЕ ЖУРНАЛ. ІНДЕКС 74393.

Будемо щиро вдячні, якщо порадите передплатити журнал і своїм друзям, знайомим, родичам, сусідам...

БУДЬТЕ З «ПЕРЦЕМ»! СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!